

et ore retinere. Itaque quum isthinc Gerardus quidam
michi reddidit et ore tenetur, sedem in mecum ipse sto
machus non aliter affectus quam ille olim Pompeius
in exanimato, ad quod calculum pedes nudi suble-
tis accedebat, ita calorem caput intus rabili solis fer-
vore aestuabat. Ceterum ubi perfectis suis libris
cognovisti me michi committere teum sortem esse, rece-
pi animum, et me ad quendam longi temporis indefi-
tigabilem patientiam auxi. Vollebant me fluxu
lucorum et erumna absterleat. Domini tamen
episcopi me in aliquod altus, sublevari a corruptione
animam meam. Domini Deo gratias. Nec sane probo
illam morosi de meo in ipsam querentiam. Me
figere mori, quam vivere. Quamquam domi mecum
non sine dolore reor, quam multis magnis bene-
ficiis me Deo communicare valde contemperi. Sicut
in hac vita cumulaverit, quorum me verbi, eadem de
nevolentia me constanter persequatur: est mori
que dei filia me sicut non refugio tamen non re-
casem, si ita res posset vel ita fieri. Sicut in
filiis laboribus alacriter conspire, dum modo
possum per officia gratificari. Proinde, et aliqua ego
regno afferre simplificationem. Sed quorsum ha-
sitit ut meam mobilitatem incerne, in se in hunc
ejusdem quantum meo et fugere virtutis pro me
migrationem ardentem effugitans, nec libenter
sedio, nec diuturnitate in quiescam. Sed puerile
est et scholasticum quid quid ego molari: Tu
autem isthinc tam dum pro iniqua qua te turba-
tiora quendam Christiana gentis tam graviter
agit in gemere, non mediocriter me perturbat.
Tunc enim animus, cuius character est epistola, cum an-
xia quadam sollicitudine conflictat. videtur. Scilicet
ut planta aqua mediocri aluntur, in modica suffocantur,
sic animus moderatis laboribus adiuvatur, in modo-
ratis obruitur. Sed tamen fidelis est. Domini
qui ubi est, ibi et vices augeat altera manu pec-
mens, fulcit altera. Et quamvis ad frangendum
nostre carnis duritiam asperis nobis iam age re-
et supra vices nos onerare videri interdum possit
in hunc tamen ipse nos confirmat spe liberationis,
nis, et, sedat in pacem tam et respicit nostrum

cruminae quae enim clementiae et bonitatis aqua
pendens, oblivisci nunquam potest, facit patiens, anxi,
etiam, cesset, quod in id est, omnes vires tum animi
tum corporis quasi captivi in dei obsequium castat.
Non praesens quidem sic esse compositi affectus quoniam
subinde turbantur et exiguas fluctuant, sed
ifundamur enim dea cuncta nostra, et spem bonam
reliquit in omni amaram figuram in deo erasit, quod mel
la in praesentia nos desiderat, nulla fluctuatione nos
deinergit. Sed quid est hoc? Mi Domine est, haec
per ignosce studium et amorem meo. Vale videri
et est religiosus coniuge. Breve Novis februarii
1668. De eo quod Gerardus remoniarum, senkimalia
nunc constringit, ut deus curis, me esse respicere
non queo, dea preces est, non multum habent
ponderis, quam salutem in dissolutis nexa cum
mea conjungunt. Iterum Vale.

Johannes Moling.

Cariss. Dat. Casp. de Novano, Heidelbergae 139/

Pax Christi.

Si vides Doctor clarissime: quidem, et dea gratias
ago. Ego hunc autem in magnis angoribus deorū,
beneficiis et virtute spiritus Christi, caput sustuli.
et in latitudine emersi. Sed heu miseria! Dum
meditor respirare et lapsis rebus melius considerare
alia ex parte intercedunt, publica illa quidem
sed haec privatim omne meam consilium meum
reddidit, spes et rationes omnes ereptis. Quoniam
autem in rebus perplexis plurimum tua prudentia
quam meo inopis animi potest iuvare: et spes
haec rationes cum cunctis tuis sensibus communicare,
exponam simplicissime prout sit, quod me erui,
et, et de re meo. Mense proximo ad legatos
et aliorum principum, quibus id erat commissa,
civitas tradita est, et quae puriores doctores me
dum excusent. Exultant illi quidem gradu
honoris, vident enim privatim in summo civitatis
sed tamen in eo triumphans, quod patriam videri
arum ab omnibus flagia subijci, loquuntur, sua
mentis factis. Nunc legati et solenni vbi
verba praecantibus, in vultu meo, dextis conspu,

[= Nov. a. 7 =
Nov. 1668]